

πολλά κουττόπ'λλα πού 'κεῖν' δὰ γυμνολαίμ'κα, σ'χαμένον
σόι ! Εὐβ. ("Ακρ.) 'Εθύνκαμε τὸν ἀτσε βούλε τὸ γυμνολαίμη
(ἐσφάζαμε τὸν μεγάλο πετεινὸ τὸν γυμνολαίμη) Τσακων.
'Ιφτὸ τοῦ πιδὶ σὰ γυμνολαίμικου εἶνι ἀπ' τὴν ἀδυναμία (ἔχει
ἰσχνὸν λαίμον, ὡς εἶναι ὁ τῶν γυμνολαίμων ὀρνίθων)
Τῆν. Συνών. γκολιαβάρικος, γκολιάβα-
ρος 2, γκόλιαβος Α3, γκόλιος Α3, γκολια-
νάρικος 2, γκολιανός, γκαρολαίμης,
γλειφτολαίμης 2, γυμνολαίμικος, ζορ-
κολαίμης, κολόμπαρος, λαιμοκομμένος.

γυμνολαίμικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γδυμνολαίμ'κ'ια Τῆν.

'Εκ τοῦ γυμνολαίμικο, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γυμνολαίμης.

Γυμνολαίμης, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: "Εχον τρεῖς
κόττις γδυμνολαίμ'κ'ις. Τί νὰ σ' πῶ, κὶ τὰ φτιγὰ τὼς κἀν-
νεν ἀβγά Τῆν. Συνών. εἰς λ. γυμνολαίμης.

γυμνολάσι τό, Πελοπν. ('Αχαΐα 'Ηλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-λάσι, διὰ τὴν ὅπ. πβ. ἀντρολάσι, βρισολάσι
γυναικολάσι κ.τ.τ.

'Ο οἶονεῖ γυμνός, ὁ μὴ καλῶς, ὁ μὴ ἐπαρκῶς ἐνδεδυμένος,
τῆς σημασίας προελλοπούσης προφανῶς ἐκ τῆς κυρίας σημα-
σίας τῆς λ. ἐξελικτικῶς ἐνθ' ἄν.: Τί συντροφιά νὰ σὲ κάμω,
ἀφοῦ εἶσαι γυμνολάσι;

γυμνοξεσπαθώνω ἐνιαχ. γδυμνοξεσπαθώνω Σκόπ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γδυμνός,
καὶ τοῦ ρ. ξεσπαθώνω.

Ξιφουλκῶ, ἀφαιρῶ τὸ ξίφος ἀπὸ τὴν θήκην του καὶ κρατῶ
αὐτὸ γυμνὸν ἐνθ' ἄν.: "Ἀσμ.

"Ονειρο εἶδα, μάννα μου, πικρό, φαρμακωμένο,
πῶς ἦρθε τ' ἀδερφάκι μου γδυμνοξεσπαθωμένο
Σκόπ.

γυμνόπιττα ἡ, ἐνιαχ. γυμνόπ'ττα Θάσ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. πίττα.

Πίττα, προχείρως παρασκευαζομένη ἐκ κολοκύνθης καὶ
ὀρύζης, ἄνευ περιβλήματος ἐκ φύλλων ζύμης ἐνθ' ἄν.: "Ελα
νὰ σὶ φ'λέφουμ' γυμνόπ'ττα Θάσ. Συνών. γκουλιόπιτ-
τα, κολομπαρόπιττα, ξυπόλυτη (εἰς λ. ξυ-
πόλυτος).

γυμνοπλαγιά ἡ, ἐνιαχ. γδυμνοπλαγιά Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. πλαγιά.

Κλιτὺς ἄδενδρος, ἄνευ θάμνων καὶ χόρτων ἐνθ' ἄν.

γυμνοπόδαρος ἐπίθ. σύνθηθ. γδυμνοπόδαρος Πελοπν.
(Γαργαλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. ποδάρι.

'Ο τύπ. γυμνοπόδαρος καὶ εἰς Σομ. εἰς λ. γυ-
μνοπόδης.

'Ο ἔχων τοὺς πόδας γυμνοὺς, ὁ ἀνυπόδητος σύνθηθ.: "Ενα
ἀγῶρι ὡς δέκα ἐφτά χρονῶν, ὁμορφο, γυμνοπόδαρο, στεκό-
ταν πίσω ἀπὸ τὸ τοιχάκι μὲ τὰ χέρια 'ς τὶς τσέπες καὶ κοι-
ταξε κατὰ τὴ θάλασσα I. Δραγούμ., Σαμοθρ., 7. || Ποίημ.

Καβαλλάρης γυμνοπόδαρος

μαύρης μούλας πεισματάρης,

μόνος, μάντενα τὸ εἶναι μου

K. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ², 231. Πβ. γυμνοπόδης.

γυμνοπόδης ἐπίθ. σύνθηθ.

Τὸ Βυζαντ. ἢ 'Ελληνιστ. ἐπίθ. γυμνοπόδης. Βλ.
Σοῦδ.

Γυμνοπόδαρος, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Κάθησε γυναῖ-
κα μαλλιαρὴ / κὶ ἄντρας γυμνοπόδης κ' ἐθανμάχησε (ἐξ
ἐπιδ.) 'Αθῆν. (παλαιότ.)

γυμνοπούλλι τό, πολλαχ. γυμνοπούλλ' Λέσβ.
('Αγιάσ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. πούλλι.

1) Πτηνὸν ἔχον πτέρωμα πολὺ ἀραιὸν πολλαχ. 2) Μεταφ.,
ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ πτωχός, ὁ μὴ ἔχων τὴν στοιχειώδη περιου-
σιακὴν κατάστασιν Λέσβ. ('Αγιάσ.): Βρε ἀχμάξ', π' σὶ γυ-
ρεύαν νύφης οὐλον γουινόπιτρες τσι σὺ πῆγης 'ὰ μ' κ'βα-
νήγ'ς τοῦ γυμνοπούλλ' ἐδίου (ἀχμάκης = βλάξ, 'ὰ μ' κ'
βανήγ'ς = νὰ μοῦ κουβαλήσης, ἐδίου = αὐτὸ ἐδῶ).

γυμνοπούτσης ὁ, ἐνιαχ. γδυμνοπούτσης Πελοπν.
(Βάλτ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.
Τριφυλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. πούτσα.

1) 'Ο ἔχων τὴν βάλανον τοῦ πέους γυμνήν, ἄνευ πόσθης
ἐνιαχ. Συνών. γυμνοψώλης, κοψοπούτσης,
σουνέτης. 2) Μεταφ., ὁ ἐνδεὴς Πελοπν. (Βερεστ. Γαρ-
γαλ. Μαργέλ. Ποταμ. Τριφυλ. κ.ά.): Τί τοῦ διάλεξες, μωρή,
φτούνον φτοῦ τοῦ γυμνοπούτση πού πῆρες γι' ἄντρα, πού
δὲν ἔχει ὥρας ἀλάτι; (= πού εἶναι πολὺ πτωχός) Γαργαλ.
Συνών. βλ. εἰς λ. γυμνόκολος 2.

γυμνορούτης ὁ, ἐνιαχ. γδυμνορούτης Πελοπν. (Κορινθ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. ρούτα.

'Ο ρακένδυτος ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

'Ο γδυμνός, ὁ γδυμνορούτης | τὰ φλωριά στρώνει καὶ
πέφτει

(ἐπὶ τῶν φιλαργύρων, οἱ ὅποιοι στεροῦνται τῶν στοιχειω-
δῶν πραγμάτων, ἐνῶ ἀποθησαυρίζουν χρυσὸν) Πελοπν.
(Κορινθ.) Συνών. γυμνός 3, γυμνοροούχης.

γυμνορούχης ὁ, ἐνιαχ. γδυμνορούχης Αἰγιν.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γδυμνός,
καὶ τοῦ οὐς. ρούχο.

Γυμνοροούτης, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

'Ο γδυμνός, ὁ γδυμνορούχης | τὰ φλωριά στρώνει καὶ πέ-
φτει (ἐρμην. παροιμ. βλ. εἰς λ. γυμνοροούτης).

γυμνόρραχη ἡ, K. Πασαγιάνν., Μοσκ. 66 κ.ά. γυμνορ-
ράχη Φ. Πανᾶ, Λυρικ. 50 κ.ά.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γυμνός καὶ τοῦ οὐς. ράχη.

Ράχης βουνοῦ ἢ λόφου ἄδενδρος ἐνθ' ἄν.: 'Ο γέρο-Στάθης
ἔδειξε μὲ τῆς βίτσας του τὴν ἄκρη μιὰ ἀπὸ τὶς προσηλιακὲς
γυμνόρραχες τοῦ Πενταδάχτυλου K. Πασαγιάνν., ἐνθ' ἄν. ||
Ποίημ.

'Σ τοῦ Πενταδάχτυλου τὴ γυμνορράχη
σὰν τὴν 'Αρτέμιδα στέκοντας μόνη,
ὅταν 'ς τοῦ 'Ολύμπου τῆς τὸ καταρράχι
χρυσᾶ τριαντάφυλλα ἢ Αὐγούλα στρώνη
Φ. Πανᾶ, ἐνθ' ἄν.

γυμνός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἐγυμνός Χίος (Πισπιλ.)
γιουμνός Μέγαρ. γυμνὲ Τσακων. γιουμνὲ Τακων. (Μελαν.
Σαπουνακ.) γυβνός 'Ερεικ. Μαθράκ. 'Οθων. γδυμνός σύνθηθ.
καὶ Πόντ. γδυμνὲς Σκυρ. γδυμνός 'Αστυπ. Κάρπ. Κῶς κ.ά.
γδυμνὸ Κορσ. ὀγυμνός 'Αμοργ. ἐγδυμνός 'Αστυπ. Σύμ.

